

og, at han i private Politifager kan lade møde for sig, men under den offentlige Politifag er forpligtet til personligt Møde. Det kan imidlertid indrømmes, at Overgangen lettere lader sig forsvare, hvor der for den private Retskrænkelse, som her, er faktisk offentlig Straf i Anerkjendelse af, at ogsaa det Offentlige har en særlig Interesse i, at den medfører et Onde for den, som har tilspiet den, altsaa et Ansvar udover den blotte Restitution. Udvalgets øvrige Medlemmer slutte sig til Bestemmelserne i 1ste Stykke af § 9, saa begrundet Husbondens Ret til at forlange offentlig Forsøgning end er, idet den ikke alene er gjort afhængig af, at han frasalder den ham elleris tilkommende Erstatning, at den Kontrakt, der er brudt af Lyendet, er indgaaet mindst paa $\frac{1}{2}$ Aar, og at Lyendet efter at have forladt Tjenesten har taget Ophold i en anden Retskreds, men endvidere er indskrænket til det Kontraktbrud, der bestaar i, at Lyendet forlader Tjenesten, og altsaa ikke strækker sig til den Misligholdelse, at det uden loelig Grund undlader at tiltræde Tjenesten, hvortil endnu kommer, at Straffen efter § 9 hyppigt ikke vil naa Lyendet, og det af de samme Grunde, som ovenfor ere udviklede i Bemærkningerne til § 8, 2det Stykke.

Dele Udvalget er derimod enigt om at anbefale Thinget at vedtage, at 2det Stykke af § 9 udgaar (Ændringsforslaget Nr. 12) Gjemmen den der foreslaaede Bemyndigelse for Dommeren til at forforte den almindelige Exekutionsfrist af trende Solemærker vil der ikke kunne ydes noget som helst Bidrag til at tilveiebringe større Sikkerhed for, at den idømte Straf bliver fuldbyrdet. De fortiden for Landet og Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn gjældende ganske vist noget betydelige Bestemmelser om Exekutionen af Politiretsdomme ere disse, at Fogden ifølge Lov 4de Februar 1871 § 15, naar Dommen i en Sag, der er anlagt af ham af egen Drift, uden foregaende Begjæring af Amtmanden, vedkommende kommunale Myndighed eller en privat Klager, ikke gaar ud paa højere Straf end 40 Kr., simpelt Fængsel i 8-Dage, Tvangsarbejde i 30 Dage, Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, eller for Børn under 15 Aar Ris eller Fængsel i 8 Dage, og den Tiltalte erklærer sig tilfreds med Dommen, strax kan fuldbyrde den og navnlig ogjaa, naar Straffen er Bøde, foranstalte denne affonet uden Amtsresolution, men, naar Sagen f. Ex. er anlagt efter en privat Klagers Begjæring, kan Fogden ikke iwerkfætte Affonningen uden forinden at have indhentet Amtets Resolution, og dette. Samme gjælder, naar Dommeren har modtaget Tiltaltes Tilbud om mindelig Afgjørelse (Justitsministeriets Skrivelse af 19de Mai 1871), og endvidere kan Dommeren ikke afgjøre en offentlig Politifag uden formelig Dom uden dens Samtykke, som har begjært Sagen anlagt. Tilbyder Lyendet altsaa at afgjøre Sagen i Mindelighed,

maa Dommeren først have Husbondens Samtykke til Approbationen af Tilbudet og derefter skal Fogden endnu, naar Lyendet ikke betaler Bøden inden den vedtagne Frist, have Amtets Ordre til Affonningen; og afgjøres Sagen ved Dom, kan Fogden ikke efter Exekutionens Frist hensette Lyendet til Affonning, forinden Sagen har været ved Amtet. Det ses saaledes, at en Fortortning af Exekutionsfristen, hvad enten Sagen afgjøres ved Dom eller i Mindelighed, ikke har nogen som helst Betydning, thi der vil altid hengaa kortere eller længere Tid, som Lyendet kan benytte til at fjerne sig fra Retskredsen. Naar Amtets Resolution er forhvervet, kan Fogden efterlyse den Bødefaldte, men Fristens Fortortelse giver ikke paa nogen Maade bedre Garanti for, at Dommen virkelig bliver fuldbyrdet. Bestemmelsen i § 9, 2det Stykke, er følgelig ganske betydningsløs og bør derfor ikke blive staaende. Er Lyendet behørig instrueret, vedtager det en Bøde af den Størrelse, som Dommeren vil approbere efter indhentet Samtykke af Klageren, og har da som oftest længere Frist til at undvige, end naar Sagen afgjøres ved Dom; men iøvrigt har det i sidstnævnte Tilfælde den yderligere Udvei til at forlænge Fristen at begjære Dommen appelleret. Vilde man tilveiebringe nogen større Garanti, maatte man optage den Bestemmelse, som findes i Loven af 15de Mai 1875 om Tilsynet med Fremmede og Reisende m. m. § 22, sidste Stykke, thi da vil Lyendet dog kun have det Middel til at undgaa øjeblikkelig Anholdelse, at begjære Dommen appelleret eller at vedtage Bøde, men en Bemyndigelse som den foreliggende nytter til Intet.

I Genhold til det Anførte stilles følgende

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Istedetfor „I Kjøbenhavn . . . for Betaling“ sættes: „Det skal herefter overalt i Landet være forbudt, uden Tilladelse for Betaling at“.

Paragrafens 2det Stykke udgaar.

1ste Punktum i 3die Stykke affattes saaledes: „De kommunale Raad, paa Landet Amtsrådet, bestemme, hvor og hvormange Fæstemænd der maa gives Bevilling.“

Vedtages dette Ændringsforslag, udgaa i § 2, sidste Stykke, Ordene: „de af Politiet autoriserede“ og i § 4 Ordene: „i de i § 1 nævnte Kredse“.

2) Til 4de Stykke føies som 2det og 3die Punktum: „De fortiden meddelte Bevillinger til at være Fæstemænd forblive i Kraft, men Indehaverne ere iøvrigt undergivne denne Lovs Bestemmelser. De, der før 1ste November 1876 udenfor Kjøbenhavn have drevet Fæstemandsnæring